РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (осми разширен състав)

11 юни 2009 година *

По дело T-292/02

Confederazione Nazionale dei Servizi (Confservizi), установена в Рим (Италия), за която се явяват адв. C. Tessarolo, адв. A. Vianello, адв. S. Gobbato и адв F. Spitaleri, avocats,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н V. Di Bucci, в качеството на представител,

ответник,

* Език на производството: италиански.

подкрепяна от

Associazione Nazionale fra gli Industriali degli Acquedotti — Anfida, установена Рим (Италия), за която се явява адв. P. Alberti, avocat,

встъпила страна,

с предмет искане за отмяна на членове 2 и 3 от Решение 2003/193/ЕО на Комисията от 5 юни 2002 година относно държавна помощ чрез освобождаване от данъци и заеми при преференциални условия, предоставена от Италия на предприятия за обществени услуги, чийто акционерен състав е с мажоритарно публично участие (ОВ L 77, 2003 г., стр. 21),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (осми разширен състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro, председател, г-н D. Šváby, г-н S. Papasavvas, г-н N. Wahl (докладчик) и г-н A. Dittrich, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 април 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят Confederazione Nazionale dei Servizi (Confservizi), с предишно наименование Cispel, е конфедерация, обединяваща публични или частни предприятия и структури, осъществяващи дейност в сферата на местните обществени услуги. Според нейния устав задачата ѝ се състои по-конкретно в представителството, популяризирането и защитата на тези предприятия и структури. Тя е натоварена по-специално с договарянето на националния колективен трудов договор за ръководителите на предприятията за местни обществени услуги.

По националната правна уредба

2 Legge №°142 ordinamento delle autonomie locali (Закон № 142 относно организацията на местното самоуправление от 8 юни 1990 година, GURI, бр. 135 от 12 юни 1990 г., наричан по-нататък, „Закон № 142/90“) въвежда в Италия реформа на законовите организационни средства, предоставени на общините за управлението на обществените услуги, по-конкретно в секторите на доставянето на вода, газ, електроенергия и на транспорта. Член 22 от посочения закон, в редакцията след изменението му, предвижда възможност за общините да създават дружества с различни правно-организационни форми, за да предоставят обществени услуги. Една от тях е учредяването на търговски дружества или на дружества с ограничена отговорност с акционерен състав с мажоритарно публично участие (наричани по-нататък „дружества по Закон № 142/90“).

3 В този контекст по силата на член 9bis от legge № 488 di conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 1°luglio 1986, № 318, recante provvedimenti urgenti per la finanza locale (Закон № 488 за преобразуване в закон с изменения на Декрет-закон № 318 от 1 юли 1986 г. за въвеждане на спешни мерки в полза на местните финанси, от 9 август 1986 г., GURI, бр. 190 от 18 август 1986 г.) между 1994 г. и 1998 г. на дружествата по Закон № 142/90, доставчици на обществени услуги, са предоставени заеми от Cassa Depositi e Prestiti (наричана по-нататък „CDDPP“) при специален лихвен процент (наричани по-нататък „заеми от CDDPP“).

4 Освен това по силата на разпоредбите на член 3, параграфи 69 и 70 от legge № 549 (su) misure di razionalizzazione della finanza pubblica (Закон № 549 относно мерките за рационализиране на публичните финанси от 28 декември 1995 г., обикновена притурка към GURI бр. 302 от 29 декември 1995 г., наричан по-нататък „Закон № 549/95“), във връзка с decreto-legge № 331 (su) armonizzazione delle disposizioni in materia di imposte sugli oli minerali, sull'alcole, sulle bevande alcoliche, sui tabacchi lavorati e in materia di IVA con quelle recate da direttive CEE e modificazioni conseguenti a detta armonizzazione, nonché disposizioni concernenti la disciplina dei centri autorizzati di assistenza fiscale, le procedure dei rimborsi di imposta, l'esclusione dall'ILOR dei redditi di impresa fino all'ammontare corrispondente al contributo diretto lavorativo, l'istituzione per il 1993 di un'imposta erariale straordinaria su taluni beni ed altre disposizioni tributarie (Декрет-закон № 331 относно хармонизиране на данъчните разпоредби в различни области от 30 август 1993 г., GURI, бр. 203, от 30 август 1993 г., наричан по-нататък „Декрет-закон № 331/93“) са въведени следните мерки в полза на дружествата по закон № 142/90:

— освобождаването от всякакви данъци, с които се облагат прехвърлянията на активи, осъществени при преобразуването на специални предприятия и на контролирани от общината предприятия в дружества по Закон № 142/90 (наричано по-нататък „освобождаване от данъци върху прехвърлянията“),

— пълно освобождаване от корпоративен данък, а именно от данък върху печалбата на юридическите лица и от местен данък върху доходите в продължение на три години и най-късно до данъчната 1999 година. (наричано по-нататък „тригодишно освобождаване от корпоративен данък“).

Административно производство

5 След направено оплакване относно посочените мерки, с писма от 12 май, 16 юни и 21 ноември 1997 г. Комисията иска сведения по този въпрос от италианските власти.

6 С писмо от 17 декември 1997 г. италианските власти предоставят част от исканите сведения. Впрочем по искане на италианските власти на 19 януари 1998 г. е проведена среща.

7 С писмо от 17 май 1999 г. Комисията уведомява италианските власти за решението си да открие предвидената в член 88, параграф 2 ЕО процедура. Това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* (ОВ C 220, 1999 г., стр. 14).

8 След като получава становищата на третите заинтересовани лица и на италианските власти, Комисията на няколко пъти иска допълнителни сведения от последните. Провеждат се също и срещи между, от една страна, Комисията, и от друга страна, италианските власти, както и встъпилите трети заинтересувани лица.

9 Някои дружества по Закон № 142/90, като ACEA SpA, AEM SpA и Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA), които впрочем са подали жалба за отмяна на решението, предмет на настоящото дело (съответно дело T-297/02, дело T-301/02 и дело T-300/02), изтъкват по-специално че въпросните три вида мерки не представляват държавна помощ.

10 По същество италианските власти и жалбоподателят се присъединяват към това становище.

11 Обратно, Bundesverband der deutschen Industrie eV (BDI), германско сдружение на производствени предприятия и на доставчици на свързани с промишлеността услуги, счита, че въпросните мерки биха могли да предизвикат нарушения на конкуренцията не само в Италия, но и в Германия.

12 Също и Gas-it, италианско сдружение на частните оператори от сектора на доставянето на газ, заявява, че въпросните мерки, и особено тригодишното освобождаване от корпоративен данък, представляват държавна помощ.

13 На 5 юни 2002 г. Комисията приема Решение 2003/193/ЕО относно държавна помощ чрез освобождаване от данъци и заеми при преференциални условия, предоставени от Италия на дружествата по Закон № 142/90 (ОВ L 77, 2003 г., стр. 21, наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обжалваното решение

14 На първо място Комисията подчертава, че нейното изследване се отнася само до общите схеми за помощи, въведени със спорните мерки, а не до индивидуалните помощи, предоставени на различни предприятия, така че нейното изследване в обжалваното решение е общо и абстрактно. Във връзка с това тя заявява, че Италианската република „не е предоставила индивидуални данъчни облекчения и [не я] е уведомила […] за нито един случай на индивидуална помощ, предавайки ѝ всички необходими за нейната преценка сведения“. Комисията посочва, че поради това тя смята, че е длъжна да пристъпи към общо и абстрактно изследване на спорните схеми както от гледна точка на тяхната квалификация, така и от гледна точка на тяхната съвместимост с общия пазар (съображения 42—45 от обжалваното решение).

15 Според Комисията заемите на CDDPP и тригодишното освобождаване от корпоративен данък (наричани по-нататък заедно „спорните мерки“) са държавни помощи. Действително предоставянето с ресурси на държавата на такива предимства на дружествата по Закон № 142/90 има за резултат засилване на конкурентното им положение спрямо всички други предприятия, желаещи да предоставят същите услуги (съображения 48—75 от обжалваното решение).

Спорните мерки са несъвместими с общия пазар, при положение че не отговарят нито на условията на член 87, параграфи 2 и 3 ЕО, нито на условията на член 86, параграф 2 ЕО, и освен това нарушават член 43 ЕО (съображения 94—122 от обжалваното решение).

16 Напротив, според Комисията освобождаването от данъци върху прехвърлянията не представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, като се има предвид, че тези данъци се дължат при учредяването на нова икономическа структура или при прехвърлянето на активи между различни икономически структури. По същество обаче контролираните от общината предприятия, от една страна, и дружествата по Закон № 142/90, от друга страна, са проява на една и съща икономическа структура. При това положение освобождаването от посочените данъци в тяхна полза е оправдано от естеството или организацията на системата (съображения 76—81 от обжалваното решение).

17 Разпоредителната част на обжалваното решение има следното съдържание:

„Член 1

Освобождаването от данъци върху прехвърлянията […] не представлява помощ по смисъла на член 87, параграф 1 [ЕО].

Член 2

Тригодишното освобождаване от корпоративен данък […] и произтичащите от заемите [на CDDPP...] предимства представляват държавни помощи, по смисъла на член 87, параграф 1, [ЕО].

Тези помощи не са съвместими с общия пазар.

Член 3

Италия следва да вземе всички необходими мерки, за да изиска от получателя възстановяването на описаната в член 2 помощ, която му е била предоставена неправомерно.

Възстановяването на помощта следва да стане незабавно в съответствие с националните процедури, доколкото те позволяват ефективното и незабавно изпълнение на [обжалваното] решение.

Подлежащата на възстановяване помощ включва лихвата, считано от датата, на която получателят е получил неправомерната помощ, до датата на нейното реално възстановяване. Тази лихва следва да се изчисли въз основа на референтния лихвен процент, приложим при изчисляване на еквивалентната субсидия на помощите с регионална насоченост.

[…]“

Производство и искания на страните

18 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 27 септември 2002 г., жалбоподателят сезира Първоинстанционния съд.

19 С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 20 декември 2002 г., Associazione Nazionale fra gli Industriali degli Acquedotti — Anfida прави искане за встъпване в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията. С определение от 12 май 2003 г. председателят на пети разширен състав на Първоинстанционния съд (в предишния му състав) допуска това встъпване. Встъпилата страна представя писменото си становище и останалите страни представят становища си по него в определения им срок.

20 С подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 6 януари 2003 г. отделна молба, на основание на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд Комисията прави възражение за недопустимост.

21 Жалбоподателят представя становището си по възражението за недопустимост на 28 февруари 2003 г.

22 На 8 август 2002 г. Италианската република също подава до Съда жалба за отмяна срещу обжалваното решение, заведена под номер C-290/02. Съдът установява, че тази жалба и жалбите по дела T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02 и T-309/02 имат еднакъв предмет, а именно отмяната на обжалваното решение, и са свързани, тъй като правните основания, представени по всяко от тези дела, се припокриват в голяма степен. С определение от 10 юни 2003 г. Съдът спира производството по дело C-290/02 в съответствие с член 54, трета алинея от своя

статут до постановяването на решение от Първоинстанционния съд, което да сложи край на производството по дела T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02 и T-309/02.

23 С определение от 8 юни 2004 г. Съдът решава да препрати дело C-290/02 на Първоинстанционния съд, който е станал компетентен да се произнася по жалбите, подавани от държавите-членки срещу Комисията, в съответствие с разпоредбите на член 2 от Решение 2004/407/ЕО, Евратом на Съвета от 26 април 2004 година за изменение на членове 51 и 54 от Протокола относно Статута на Съда на Европейските общности (ОВ L 132, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 30). Така това дело е заведено в секретариата на Първоинстанционния съд под номер T-222/04.

24 С определение от 5 август 2004 г. Първоинстанционният съд решава да присъедини направеното от Комисията възражение за недопустимост към производството по същество.

25 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (осми разширен състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, писмено задава на страните въпроси, на които те отговарят в определения им срок.

26 С определение на председателя на осми разширен състав на Първоинстанционния съд от 13 март 2008 г. дела T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02, T-189/03 и T-222/04 са съединени за нуждите на устната фаза на производството в съответствие с член 50 от Процедурния правилник.

27 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 16 април 2008 г.

28 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да приеме жалбата за допустима,

— да отмени член 2 от обжалваното решение,

— при условията на евентуалност да отмени член 3 от обжалваното решение, от една страна, в частта, с която задължава Италианската република да възстанови предоставените въз основа на спорните мерки помощи, и от друга страна, в частта, с която определя референтния лихвен процент, използван за изчисляване на сумите по разпореждането за възстановяване,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

29 Комисията, подкрепена от встъпилата страна, моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима,

— при условията на евентуалност да отхвърли жалбата като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По допустимостта

Доводи на страните

30 В самото начало Комисията оспорва правния интерес на жалбоподателя относно заемите от CDDPP. Всъщност жалбоподателят бил конфедерация, представляваща интересите именно на дружествата по Закон № 142/90. В конкретния случай било невъзможно да се провери дали един или няколко от неговите членове действително са се ползвали от посочените заеми, тъй като той е пропуснал да представи списъка на тези членове.

31 След това Комисията оспорва процесуалната легитимация на жалбоподателя. Той не бил лично засегнат от обжалваното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.

32 Що се отнася до личното засягане на членовете на жалбоподателя, Комисията изтъква по същество, първо, че обжалваното решение трябва да се определи като акт с общо приложение, доколкото то се отнася до схема за помощи и следователно до неопределен и неопределяем брой предприятия, определени в зависимост от общ критерий като принадлежността към определена категория предприятия. Общото приложение, а следователно и нормативният характер на даден акт, не се поставят под съмнение от възможността да се определи с по-голяма или по-малка точност колко са или дори кои са правните субекти, по отношение на които той се прилага в даден момент, стига да е безспорно, че това прилагане се извършва на основание на обективно правно или фактическо положение, определено в акта във връзка с целта му.

33 Според Комисията за да може частноправен субект да бъде засегнат лично от акт с общо приложение, този акт трябва да накърнява неговите конкретни права или институцията, издала акта, трябва да бъде длъжна да вземе предвид последиците от него за положението на този частноправен субект. Комисията обаче смята, че в случая това не е така. Действително обжалваното решение имало отражение върху положението на всички предприятия, които се ползвали от спорните мерки. Следователно нямало нарушаване на конкретни права на някои предприятия, които биха могли да се различават от всяко друго предприятие, ползващо се от спорните мерки. Освен това при приемането на обжалваното решение Комисията нито е била длъжна, нито е могла да вземе предвид последиците от решението си за положението на конкретно предприятие. Нито декларацията за несъвместимост, нито разпореждането за възстановяване, съдържащи се в обжалваното решение, се отнасяли до положението на индивидуални получатели.

34 Според Комисията нейният анализ се потвърждава от съществуващата съдебна практика в областта на държавните помощи, според която качеството на получател по схема за помощи, обявена за несъвместима с общия пазар, не било достатъчно за доказване на личното засягане по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.

35 По-нови дела не променяли установената съдебна практика. Според Комисията разрешението, възприето в Решение на Съда от 19 октомври 2000 г. по дело Италия и Sardegna Lines/Комисия (C-15/98 и C-105/99, Recueil, стр. I-8855, наричано по-нататък „Решение по дело Sardegna Lines“), не може да се прилага по отношение на всички жалби, подадени от получателите по схема за държавна помощ, обявена за неправомерна и несъвместима и чието възстановяване било разпоредено. Този извод се налагал особено когато, както в конкретния случай, спорната схема за помощи е била разгледана абстрактно. Впрочем в случая, по който било постановено Решение по дело Sardegna Lines, жалбоподателят всъщност се ползвал от индивидуална помощ, тъй като ставало въпрос за предимство, предоставено по силата на акт, приет въз основа на регионален закон, характеризиращ се с предоставянето на широки дискреционни правомощия. Освен това тази ситуация била подложена на внимателно изследване по време на официалната процедура по разследване.

36 Фактите в настоящия случай се различавали също от далите повод за Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия (C-298/00 P, Recueil, стр. I-4087, наричано по-нататък „Решение по дело Alzetta“), доколкото в случая Комисията не познавала нито точния брой, нито самоличността на получателите на

спорните помощи, не разполагала с всички значими сведения и не знаела какъв е размерът на предоставената помощ във всеки от случаите. Освен това в настоящия случай тригодишното освобождаване от корпоративен данък се прилагало автоматично, докато помощите, предмет на разглеждане в Решението по дело Alzetta, били отпуснати чрез последващ акт.

37 Във всеки случай нито фактът, че е участвал в официалната процедура, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, нито разпореждането за възстановяване, съдържащо се в обжалваното решение, са достатъчни според Комисията да индивидуализират жалбоподателя. Всъщност като се има предвид, че жалбите, подадени от евентуалните получатели по схема за помощи, за която е изпратено уведомление, не са допустими по смисъла на член 230 ЕО, би трябвало същото да се отнася и за подадените от получателите по схема за помощи, за която не е било изпратено уведомление.

38 Според Комисията жалбоподателят нямал и собствена процесуална легитимация. Всъщност като отделна структура той не търпял никаква вреда поради премахването на спорните мерки. Освен това фактът, че участвал в процедурата пред Комисията, не бил достатъчен, за да го индивидуализира по смисъла на Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия (25/62, Recueil, стр. 197). На последно място, той не действал като преговарящ по смисъла на Решение на Съда от 2 февруари 1988 г. по дело Van der Kooy и др./Комисия (67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219). Фактът, че жалбоподателят представлява интересите на своите членове или лобира, и фактът, че участва в професъюзните преговори, не били относими. Освен това Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) не признавал никакъв специален статут на сдруженията, представляващи колективни интереси. В допълнение, Комисията смята, че в настоящия случай не е приложима съдебната практика, която признава личното засягане на конкуренти на получателите на помощи, когато тя одобрява помощи, без да открива официална процедура по разследване. Тя добавя, че когато приема решение относно схема за помощи, не трябва да изследва индивидуалното положение на получателите.

39 Накрая, обявяването за недопустима на жалбата, подадена от жалбоподателя, в настоящия случай не нарушавало принципа на ефективна съдебна защита, тъй като предвидените в членове 241 ЕО и 234 ЕО способи за обжалване били

достатъчни (Решение на Съда от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677, наричано по-нататък „Решение по дело UPA“). Доводът на жалбоподателя, изведен от прогласената на 7 декември 2000 г. в Ница Харта на основните права на Европейския съюз (ОВ C 364, 2000 г., стр. 1) не бил убедителен, тъй като договорът за създаване на Конституция за Европа (ОВ C 310, 2004 г., стр. 1) не променил условията за допустимост на исковете или жалбите, подадени от частноправни субекти.

40 Встъпилата страна по същество се присъединява към становището на Комисията.

41 Жалбоподателят твърди, че има правен интерес и относно заемите от CDDPP. Всъщност той не бил съгласен с обжалваното решение и в частта му относно заемите от CDDPP, от които се възползвали неговите членове.

42 След това жалбоподателят оспорва твърдението, че обжалваното решение представлява акт с общо приложение. На първо място, Комисията поставила приложението на обжалваното решение в зависимост от вида на спорните помощи. В областта на правото на конкуренцията и на държавите помощи обаче решението, взето по отношение на държава-членка, било индивидуален акт. В това отношение посочената от Комисията в подкрепа на твърденията ѝ съдебна практика била неотносима, доколкото се отнасяла до процесуалната легитимация на частноправните субекти да оспорват актове с общо приложение и с нормативен характер. Следователно за да се прецени допустимостта на жалба, подадена от субект, който не е адресат на обжалвания акт, трябвало да се определят последиците от този акт.

43 На второ място, към момента на приемането на обжалваното решение броят на предприятията, по отношение на които то се прилагало, бил определен и определяем. Това решение довело до непосредствена и пряка имуществена вреда за предприятията — членове на жалбоподателя, поради това че в него Комисията разпорежда възстановяването на помощите, от които те реално са се ползвали. Ето защо правното положение на членовете на жалбоподателя могло

да се приравни на това на получателите на индивидуална помощ, които следователно били в положение, сходно на това на преките адресати на обжалваното решение.

44 Според жалбоподателя лично засегнати са реалните получатели на помощи, отпуснати въз основа на обявена за несъвместима обща схема за помощи, чието възстановяване е разпоредено от Комисията.

45 Освен това в подкрепа на искането си жалбоподателят се позовава на правото на съдебна защита. Всъщност обявяването на настоящата жалба за допустима гарантирало пълната и ефективна съдебна защита на частноправните субекти в съответствие с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

46 Жалбоподателят се счита лично засегнат от обжалваното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО не само поради засягането на неговите членове, но и като титуляр на собствена процесуална легитимация.

47 В това отношение той изтъква на първо място, че е бил в положението на преговарящ по смисъла на Решение по дело Van der Kooy и др./Комисия, посочено по-горе. Всъщност той бил сдружението на категорията предприятия и структури, осъществяващи местните обществени услуги в Италия. Функциите му се състояли по-специално в синдикално представителство и защита на интересите на последните. Освен това той бил посочен в няколко законодателни разпоредби като участник при преговори с публичните власти. Така през 1996 г. той договорил с публичните власти текста на договор, който съгласувал всички основни договорни разпоредби, уреждащи трудовите правоотношения на ръководния персонал на местните предприятия за обществени услуги в Италия. Впрочем този договор предвиждал арбитражна колегия по въпросите на прекратяване на трудовите правоотношения, част от членовете на която били посочвани от жалбоподателя.

48 Жалбоподателят се позовава освен това на участието си в административната процедура пред Комисията и на принципа на правна сигурност.

49 На последно място в подкрепа на допустимостта на жалбата той се позовава на член 1, буква з) и на член 20 от Регламент № 659/1999.

Съображения на Първоинстанционния съд

50 Съгласно член 230, четвърта алинея ЕО дадено физическо или юридическо лице може да обжалва решение, адресирано до друго лице, само ако посоченото решение го засяга пряко и лично.

51 При това положение следва да се провери дали жалбоподателят има процесуална легитимация.

52 Според съдебната практика подадените от сдружение жалби в определени случаи са допустими, а именно когато то представлява интересите на предприятия, когато самите те имат процесуална легитимация, или когато то е индивидуализирано поради засягане на собствените му интереси като сдружение, по-конкретно тъй като положението му на преговарящ е било засегнато от акта, чиято отмяна се иска, или пък когато правна разпоредба му признава изрично съвкупност от процесуални права (Определение на Първоинстанционния съд от 28 юни 2005 г. по дело FederDoc и др./Комисия, T-170/04, Recueil, стр. II-2503, точка 49, вж. в този смисъл и Решение по дело Van de Kooy и др./Комисия, посочено по-горе, точки 21—24 и Решение на Съда от 2 април 1998 т. по дело Greenpeace Council и др./Комисия, C-321/95 P, Recueil, стр. I-1651, точки 14 и 29).

53 Относно първия случай трябва да се напомни във връзка с довода на жалбоподателя, според който той представлявал предприятия, които били определяеми в момента на приемане на обжалваното решение, че възможността с по-голяма или по-малка точност да се определи колко са или дори кои са правните субекти, за които за прилага дадена мярка, изобщо няма за последица, че същите трябва да бъдат разглеждани като лично засегнати от тази мярка, след като е безспорно, както в случая, че това прилагане се осъществява с оглед на обективно правно или фактическо положение, определено от разглеждания акт (Решение на Съда от 22 ноември 2001 г. по дело Antillean Rice Mills/Съвет, C-451/98, Recueil, стр. I-8949, точка 52 и Определение на Първоинстанционния съд от 28 февруари 2005 г. по дело von Pezold/Комисия, T-108/03, Recueil, стр. II-655, точка 46).

54 Уместно е след това да се напомни, че от Решение по дело Sardegna Lines и Решение по дело Alzetta се установява, че получателят трябва да се счита за лично засегнат от решението, което задължава държавата-членка да възстанови от посочения получател изплатените му помощи.

55 Важно е следователно да се установи дали жалбоподателят действително представлява такива получатели. В това отношение следва да се отбележи, че жалбоподателят не успява да докаже нито в отговора си на писмения въпрос, поставен от Първоинстанционния съд, нито в хода на съдебното заседание, че между неговите членове има получатели по мерките, чието възстановяване е разпоредено. Освен това в конкретния случай е ясно, че жалбоподателят не е защитавал интересите на жалбоподателите по дела T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 и T-189/03, тъй като те защитават собствените си интереси. При това положение следва да се заключи, че жалбоподателят не попада в първия случай, разгледан по-горе в точка 52.

56 След това що се отнася до втория случай, следва да се отбележи, че дори да е вярно, че съществуването на особени обстоятелства като ролята на дадено сдружение в рамките на производство, довело до приемане на акт по смисъла на член 230 ЕО, може да обоснове допустимостта на жалба, подадена от сдружение, чиито членове не са лично засегнати от спорния акт, по-специално когато неговото положение на преговарящ е засегнато от последния (вж. в този смисъл Решение по дело Van der Kooy и др./Комисия, посочено по-горе, точки 21—24

и Определение по дело FederDoc и др./Комисия, посочено по-горе, точка 51), от материалите по делото не се установява, че това е така в настоящия случай.

57 Действително в случая жалбоподателят просто е участвал в обичайно откритата процедура за приемане на национална правна уредба като страна, която е изслушана и е дала становище. Обстоятелството, че той е могъл да бъде преговаряща страна по националния колективен трудов договор на ръководния персонал в сферата на разглежданите обществени услуги, е без каквото и да е значение в контекста на настоящия спор.

58 Освен това обстоятелството, че жалбоподателят е участвал в административната фаза по силата на член 1, буква з) и на член 20 от Регламент № 659/1999, не позволява той да бъде третиран като засегнат в положението си на преговарящ по смисъла на Решение по дело Van der Kooy и др./Комисия, посочено по-горе. Всъщност споменатите разпоредби не признават на представителните сдружения никакъв специален статут, различен от този на което и да е друго заинтересовано лице. От това следва, че жалбоподателят не попада във втория случай, посочен в точка 52 по-горе.

59 Накрая, що се отнася до третия случай, ако действително член 1, буква з) и член 20 от Регламент № 659/1999 предоставят процесуални права на заинтересованите страни, трябва да се отбележи, че настоящата жалба не цели да защити тези права. Всъщност процедурата по член 88, параграф 2 ЕО е открита и жалбоподателят е представил становище в нейните рамки. При тези условия самият факт, че той може да се счита за заинтересован по смисъла на посочените по-горе разпоредби, не е достатъчен, за да се приеме, че жалбата е допустима (вж. в този смисъл Решение на Съда от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, точка 37). Впрочем обстоятелството, че може би са му били признати специфични задачи и функции от италианския правов ред, не би могло да оправдае изменение в системата от способи за обжалване, установена в член 230 ЕО и предназначена да повери на

общностния съд контрола за законност на актовете на институциите (вж. в този смисъл Определение по дело FederDoc и др./Комисия, посочено по-горе, точка 52 и цитираната съдебна практика).

60 От горните съображения следва, че жалбоподателят не доказва, че попада в третия случай, разгледан в точка 52 по-горе.

61 Доводът на жалбоподателя, изведен от изискванията за ефективна съдебна защита, не би могъл да постави под съмнение този извод. От една страна, Съдът е потвърдил постоянната си практика относно тълкуването на член 230, четвърта алинея ЕО в Решение от 1 април 2004 г. по дело Комисия/Jégo-Quéré (C-263/02 P, Recueil, стр. I-3425) и в Решението по дело UPA. От друга страна, макар да е вярно, че условието за личен интерес, изисквано от член 230, четвърта алинея ЕО, трябва да бъде тълкувано в светлината на принципа за ефективна съдебна защита, като се отчитат различните обстоятелства, годни да индивидуализират даден жалбоподател, това тълкуване не може да доведе до несъобразяване с разглежданото условие (Решение по дело UPA, точка 44).

62 На последно място, доводът на жалбоподателя, изведен от член III-365, параграф 4 от Договора за създаване на Конституция за Европа, трябва да се приеме за неотносим, тъй като посоченият договор не е влязъл в сила и даже е заменен с Договора за Европейския съюз и Договора за функционирането на Европейския съюз (ОВ C 115, 2008 г., стр. 1).

63 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбоподателят не може да се разглежда като лично засегнат от обжалваното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО и следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло поради недопустимостта ѝ.

По съдебните разноски

64 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като е загубил делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

65 Въз основа на член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник встъпилата страна понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (осми разширен състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата като недопустима.**

2) **Confederazione Nazionale di Servizi (Confservizi) понася собствените си съдебни разноски, както и тези на Комисията.**

3) **Associazione Nazionale fra gli Industriali degli Acquedotti — Anfida понася собствените си съдебни разноски.**

Martins Ribeiro Šváby Papasavvas

Wahl Dittrich

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 юни 2009 година.

Подписи